

Марині

Гілки, наче лапи, тремтять у ялин,
Пташині пісні, наче диво, —
Живеш в зачарованім колі рослин,
І звідти піти неможливо.

Хай черемхи тут сохнуть щодня на вітру,
Хай бузки опадають дощами, —
Все одно звідціля я тебе заберу
В свій палац під ясними зірками!

На тисячу літ чаклунами твій світ
Укритий від мене й від світла, —
І думаєш ти, що найкращий той цвіт,
Що в дикому лісі розквітнув.

Хай уранці не буде роси у бору,
Місяць з небом у сварці — не горе, —
Все одно звідціля я тебе заберу
В світлий терем з балконом на морі!

В якій день на тижні, скажи завчасу,
Ти вийдеш до мене скрадливо,
Коли я тебе на руках понесу
Туди, де знайти неможливо?

Я украду тебе, як не скажеш ти: "Ні..."
Стільки сил змарнував без овацій!
І ти згоджуйся хоч би на рай в курені,
Якщо зайняті терем з палацом!